

ZIUA ARMATEI MAI REPREZINTĂ VALORILE MILITARE NAȚIONALE DE AZI LA ROMÂNI?

1. De la apariția statului, se pare că ziua fondării acestuia, adică a statului, ca și a fondării forțelor armate, au fost determinate tot de momentul în care forțele armate incipiente create de șeful/liderul de gintă, trib, uniune de triburi, de neamuri, în jurul familiei sale și a comunității de sînge din care făceau cu toții parte au fost puse la dispoziția statului incipient. Poate că tot de o dată convenită de șeful tribului, fie legată de un eveniment important din viața sa, fie o alta, inspirată de alte repere (victorii mărețe, zile de naștere, ale unor înaintași ori din calendarul agricol cu semnificație de aniversare îmbelșugată etc.), alte evenimente simbolice reprezentative, semnificative pentru spiritul neamului.

Ceata înarmată de voinici războinici care îndeplinea funcția de apărare, la început privată, comandată, selectată și întreținută de cel mai puternic, bogat și înțelept lider, din perioada regalității, sărbătorea, din cutume vechi, ziua șefului ei în viață împreună, probabil, cu reperul înființării, nașterii însăși a ei, ca structură de forță.

Majoritatea autorilor de manuale de teoria statului și dreptului înclină spre concomitența apariției statului cu apariția forței armate capabile să impună *manu militari* ordinea într-o comunitate socială, pe un teritoriu delimitat aflat în proprietatea sa, existentă în patrimoniul stăpînit, moștenit al acelei comunități istoricește constituite.

Cum istoria noastră nu consemnează o dată oarecare (probabil că data aniversării exista, dar nu au ajuns documente scrise și alte dovezi istorice despre aceasta, din lipsa unei cercetări aprofundate), trebuie să intuim alte repere pentru a releva dovezi istorice pentru criteriile sustenabile în a determina motivat o zi a armatei noastre. Trebuie cercetat cu mai multă acribie pentru că preistoria și istoria noastră încă zace sub brazdă, neavînd prea mulțioameni și nici timpul necesar pentru aplecarea către astfel de studii și cercetări, întrucît istoria venea și vine și azi năvală peste noi, înainte de a ne ocupa de ceremoniale și aniversări, ca și acum cînd conducerea armatei, numai la o astfel de problemă nu are vreme de reflectat.

De aceea, chiar de ziua armatei la Cercul Militar Național va reveni în gînd problematica aceasta care nu-mi dă pace spre a o supune dezbaterii atît militarilor activi, cît și a celor aflați în rezervă și în retragere, spre a evalua împreună temeiul și necesitatea unei stabiliri mai pe măsura importanței majore a datei zilei armate, pe fundamente rațional-istorice și bine consolidate simbolistic și cultural.

Insuși cuvîntul *armata* este atestat încă din vremea războiului Troiei, în epopeea Iliada și Odiseea de marele Homer, trac de-al nostru exact așa cum este și acum, de unde se vede că rădăcinile luptătorilor noștri sunt mult mai vechi decît evenimentul istoric prilejuit de luptele cetăților eline pentru cucerirea Troiei – capitala imperiului trac dinaintea Romei... Maria Crișan – lingvistă renumită a descoperit mii de cuvinte ale noastre și a publicat recent Mic dicționar homeric – dacoromân și a dovedit acest lucru.

Ca militar în retragere, cu liceu militar la Breaza, școală militară de ofițeri activi de infanterie Sibiu, facultate de drept la Universitatea din București și o vreme în domeniul contrainformațiilor militare, unul dintre absolvenții Colegiului Național de Apărare, seria a 2-a, ca fost cercetător științific la Institutul de cercetări juridice cu doctorat inclus, fost expert și consilier parlamentar, invit factorii de decizie să reflecteze asupra problemei schimbării datei zilei Armatei, întrucît a devenit anacronică și riscă să simbolizeze ceva străin de corpul Armatei naționale.

2. Generația mai veche a rezerviștilor și a celor în retragere de azi, pentru că generația de militari activi nu au avut această ocazie, a prins regimul monarhic, regalitatea, nu prin cneji, regi, voievozi pămînteni, drepti și viteji, domnitori, foarte mulți militari desăvîrșiți în arta militară, ci printr-o dinastie cu nume german, dar înfond khazară, îndeobște cunoscută sub numele de scăpătat de Hohenzollern- Sigmaringen.

Despre ea, marele N. Iorga, cîndva, la Academia Română a făcut o comunicare publică la timpul oportun, cu documente autentice din care reiese că dinastia este de origine khazară, urmare fiind temerea generală că Iorga va intra în disgrație, întrucît a spus și scris adevărul fără nici o ezitare. Mai tîrziu lucrurile au scăpat de sub control și sunt cunoscutecauzele și momentele în care a apărut mișcarea legionară, iar conflictul Carol II cu Corneliu Zelea Codreanu privind conducerea mișcării s-a manifestat tragic și criminal căzînd vina pe legionari, deși unele documente mai ascunse spun altceva.

Prezint scuzele mele celor care sunt monarhiști prin formație, din naștere, în spirit. Pentru mine, fiu de țaran mijlocăș ialomițean, adevărul este ceea ce urmează mai jos și, fără menajamente sau false gîdilări de orgoliu, eu sunt republican. Dar, încerc să rămîn doar obiectiv, nu antimonarhic și nici pro-republican, pe cît posibil, pentru că, dacă nația va dori, prin referendum, să aleagă regimul monarhic constituțional, mă voi supune întru totul voinței naționale, rămînînd în sinea mea tot așa, adică voi ficeea am fost și pentru că sunt ceea ce voi fi: republican și chiar mai mult decît atît.

La noi, problema manifestării prin vot universal, secret, la nivel național, a unei opțiuni naționale, monarhie sau republică nu a fost rezolvată încă. Ea trebuia tranșată de îndată, după decembrie 1989, prin referendum național, înainte de adoptarea unei constituții și abia apoi redactată o constituție în conformitate cu voința manifestă, cu

majoritate calificată, în cunoștință de cauză, fie ea monarhică, fie ea republicană, după caz. Astfel, nefiind rezolvată, mocnește confruntarea indecisă care naște dihonie națională plutește atît o speranță, cît și o respingere nedefinită legal complicînd și mai mult problematica națională absolut necesară și temeinică, pe lîngă alte dezbinări din fașă urmare a evenimentelor încă nedefinite la orizontul istoric din decembrie 1989, în conformitate cu suveranitatea națiunii, compromișînd într-un fel ambele tabere, pentru că unii speră, iar ceilalți se cred deja victorioși, la fel. Nu așa se rezolvă, ci se complică, se amplifică și maimult incertitudinile finalizărilor: ori monarhie, ori republică. Din această problemă nesoluționată nu cîștigă decît dușmanii externi în plus, de care nu mai avem nevoie, pe lîngă cei istorici cunoscuți, care își permit acum să tulbure și mai mult situația internă și imaginea externă a României combinînd confuziile cu nemulțumirile firești ale oamenilor onești. Bineînțeles, a prelungit ca "tradiție" și sărbătorirea zilei Armatei, ca să nu destabilizeze într-un fel și Armata, care a fost cu noi.

3. Față de cele mai sus, întreb: 25 octombrie, ca Zi a Armatei Române, oare ne mai reprezintă în mod autentic sau trebuie schimbată această zi?

Nu cred că este vreun militar activ, în rezervă sau în retragere care să nu știe ceea ce voi relata mai jos, mai mult sau mai puțin. Totul se leagă de ziua de naștere a regelui Mihai I, mareșal al României. La rîndul ei este legată de generalul Gheorghe Avramescu, comandantul Armatei a 4-a Române, care, în plin război a decis să pornească ofensiva în 25 octombrie 1944 pentru a-i face astfel un cadou regelui Mihai I de ziua sa de naștere. La intrarea României în Cel de-al Doilea Război Mondial, generalul Gheorghe Avramescu se afla la comanda Corpului de Vînători de Munte, pe care l-a condus în campania pentru eliberarea Bucovinei de Nord. Generalul Avramescu a participat apoi la luptele pentru cucerirea Crimeei și la asediul Sevastopolului. Pentru bravura sa, a fost decorat cu Ordinul Mihai Viteazul și cu Crucea Germană de Aur. A rămas în Crimeea, apoi a fost numit la comanda unei corp de armată din Transnistria. În anul 1944, în contextul ofensivei sovietice, el a preluat comanda *de facto* a Armatei a 4-a Române. A intrat în conflict cu mareșalul Ion Antonescu, dictatorul care conducea România, care l-a destituit. Generalul Gheorghe Avramescu a preluat din nou comanda Armatei a 4-a în data de 4 septembrie, iar în 9 octombrie 1944 a pornit ofensiva pentru eliberarea Transilvaniei de Nord, apoi trupele comandate de el au intrat în Ungaria și în Slovacia. Gheorghe Avramescu a fost avansat la gradul de general de armată.

La 25 octombrie 1944, generalul Gheorghe Avramescu, comandantul Armatei a 4-a Române, a decis să pornească ofensiva pentru a elibera orașul Carei și, totodată, ultimul colț de pămînt românesc aflat sub ocupație maghiară din 1940. Astfel, generalul Gheorghe Avramescu a dorit să îi facă un cadou Regelui, care împlinea 23 de ani și care, cu două luni mai devreme, scosese România din războiul contra Națiunilor Unite și pornise lupta pentru eliberarea Transilvaniei de Nord. Tot în 25 octombrie 1944, trupele românești au trecut în Ungaria, după cum menționa generalul Gheorghe Avramescu într-un ordin de zi.

"La chemarea țării pentru dezrobirea Ardealului rupt prin Dictatul de la Viena ați răspuns cu însuflețire și credință în izbînda poporului nostru, tineri și bătrîni ați pornit spre hotarele sfînte ale patriei și cu piepturile voastre ați făcut zăgaz neînfricat dușmanului care voia să ajungă la Carpați. Zdrobit de focul năpraznic al artileriei și de neconținutele voastre atacuri, inamicul a fost izgonit din Ardealul scump, eliberînd astfel ultima palmă de pămînt sfînt al țării. Prin ploi, prin noroai și drumuri desfundate, zi și noapte ați luptat cu un dușman dîrz și hotărît și l-ați învins. Azi, cînd avangărzile trec pe pămînt străin, pentru desăvîrșirea înfrîngerii definitive a dușmanului, gîndul meu se îndreaptă către voi, cu dragoste și admirație pentru faptele voastre de arme. Peste veacuri veți fi slăviți, voi ofițeri și ostași care ați eliberat Ardealul", scria generalul român în Ordinul de zi.

Ca să fim drepiți, data de 25 octombrie era serbată în România încă din anul 1921, de cînd venise pe lume Principele Mihai, însă, în 1944, gestul generalului Gheorghe Avramescu avea o semnificație mai profundă, care marca opoziția deopotrivă față de naziști și față de comuniști. Avramescu a plătit cu viața opoziția sa față de sovietici. El a fost asasinat de NKVD în 3 martie 1945, sub pretextul că ar fi plănuit să dezerteze la germani, după ce și ginerele său, Ilie Vlad Sturza, dezertase. Mai menționăm că în anul 1918 a fost cooptat în statul major al Diviziei 1 Vînători de Munte. În această calitate, a luat parte și la campania din 1919, în care Armata Regală Română a distrus Republica Sovietică Ungară și a ocupat Budapesta. Sub pretextul că ar fi rechemat urgent la București, pentru a prelua o funcție importantă, deși mai avea o lună pînă la pensionare, conținînd pe relațiile bune cu Regele Mihai I, s-a urcat într-o mașină pusă la dispoziție de comandamentul sovietic, pe cînd se afla la comanda trupele române aflate în Slovacia. Văzîndu-se flancat de doi ofițeri NKVD, iar lîngă șofer un general NKVD, cînd mașina a fost atacată de un avion german, generalul Gheorghe Avramescu a sărit din mașină și a încercat să scape, iar într-un schimb de focuri, a fost ucis. Generalul român a fost înmormîntat în Budapesta, iar în 2000 reînhumat în Cimitirul Militar din Cluj. Soția i-a fost arestată și trimisă în Siberia, de unde s-a întors în 1956, grav bolnavă, însă fiica generalului, Felicia Sturza, care avea un băiețel în vîrstă de doar 11 luni, s-a sinucis atunci cînd a auzit că urmează să fie arestată.

Adevărul este că în anul 1959, după retragerea trupelor sovietice din România, ziua de 25 octombrie a fost declarată oficial Ziua Armatei Române, astfel că, în mod ironic, comuniștii au continuat să serbeze astfel ziua

Regelui pe care tot ei îl detronase și îl trimisese departe de țară în lumea liberă cu pensie (zic unele documente, cu 10 mii de dolari pe lună).

Posibil unii să știe și să nu creadă sau, mai mult decât atât, să oculteze inteligent cele cunoscute, ori să respingă frontal adevărul istoric din vanitate, sau pur și simplu din prostie. Nu e treaba istoriei câți proști numără o națiune la un moment dat. Ea se ocupă de adevăruri istorice cu relevanță contemporană și viitoare. Trecutul a trecut și gata.

Așadar, mă rezum la o scurtă relatare: Armata regală a avut, de regulă ziua ei, de ziua regelui. Unele state continuă această tradiție regală, altele nu. Este cunoscut că o perioadă ziua armatei era serbată pe 2 octombrie. Ce semnificație avea? Lesne de înțeles, adică exact atunci când, prin lagărele de ofițeri prizonieri români din al doilea război mondial, ajunseser comisari sovietici propagandiști în frunte cu Ana Pauker pentru a-i determina pe cei aflați sub control sovietic să formeze diviziile tip Tudor Vladimirescu Debrecin care să lupte alături de ruși ”pentru eliberarea României de sub hitleriști”. Această Armată populară, sub însemnele prizonieratului și ceea ce s-a format din popor ulterior (se zice că au primit gradele conform vestoanelor grade militare care li se potriveau de la magazia cu efecte militare, spuneau unii dintre cei care, deși făcuse războiul, au nimerit doar vestonul de căpitan!), câtă vreme ostașii sovietici ”eliberatori”(altă minciună, pentru că de fapt Armata Română a eliberat Bucureștii etc.) au plecat acasă. Până prin anii 1958 când, cu o zi înainte de 2 octombrie, până să afle ambasada sovietică de la București după ce plecase din țară, parcă ultimii soldați sovietici din armata roșie ”eliberatoare” conduși cu flori și muzică de fanfară la trenuri, s-a trecut la ziua de 25 octombrie – ziua Armatei, probabil.

La noi, în orizontul de timp al generației mele a ajuns 25 octombrie ca Ziua Armatei, concomitent cu ziua de naștere a Regelui Mihai. La acea vreme de sfârșit de eliberare a Ardealului – clasică formulă, de eliberare a *ultimei brazde* de pământ (formulă consacrată și în manualele școlare pe care generația mea le ține minte) de sub cotropitorii hitleriști, dinspre vest la Carei, eliberată de Armata Română pe vremea vechiului regim, după lovitura de stat aplicată poporului român de Regele Mihai la 23 august 1944, printr-o proclamație mincinoasă și criminală prin efectele directe asupra Armatei Române, s-a regizat ceva mai mult această aniversare pentru a coincide cu nașterea lui Mihai. Așa se face că operațiile au fost planificate, ținând în loc înaintarea trupelor victorioase pentru a satisface moftul, cadoul pe care militarii țării îl făceau regelui lor care arestase pe mareșaul Antonescu tocmai când se pare că venise telegrama de la Helsinki de la Kolontay.

Acel armistițiu prevedea condiții mult mai avantajoase decât proclamația cu pricina, prin care tânărul rege complotist și camarila care primise semne de monarhie lungă din partea Moscovei din partea unui generalisim de origine cazară ajunsese șef de stat și capul Armatei Roșii eliberatoare, care fusese cooptat prin femeiuștile cunoscute să treacă de partea eliberatorilor, împreună cu banii din mîta serviciilor perfidului Albion, condus de premierul Imperiului Britanic, nimeni altul decât vestitul Winston Churchill, el însuși fost militar de carieră, împinși în punga unui lider politic, de altfel și el fost militar de carieră europeană, Iuliu Maniu – șef de partid de opoziție, care a complotat contra comandantului de căpetenie al Armatei. Astfel, interese străine au mișcat camarila regala spre trădarea Armatei și abandonarea a sute de mii de prizonieri în Siberia, pentru a întoarce armele contra Germaniei.

Așa se face că armata nouă, după deblocarea armatei regale, venită pe tancurile sovietice, după prizonieratul forțat tot de rege prin gestul sau, a continuat tradiția, mai mult decât era necesar, și după 23 august. Tot astfel, și după 30 decembrie 1947 când regele a abdicat după negocieri serioase cu regimul comunist introdus în vremea Anei Pauker la București de pumnul în masă al lui Vîșinski – așa zis diplomat, în fond, un gauleiter de est asupra României.

Și culmea ironiei, ziua de 25 octombrie continuă a fi Ziua Armatei Române și după evenimentele din decembrie 1989. Aici putem face o paranteză: – după unii revoluție spontană, după alții complot reușit. Tehnic vorbind, în istorie nu există revoluții. Poate că, în opinia mea, există doar trei mari revoluții în istoria lumii, - prima: descoperirea focului de către om, a doua, formarea limbilor naționale, și a treia - formarea națiunilor libere și suverane pe Terra), pe care cei care le reușesc le numesc pudic, în spirit insurecțional sîngeros, ”revoluții” (că doar ei scriu istoria, cei care, după ce cuceresc prin sînge puterea politică, stabilesc ”adevărul istoric”) și comploturi nereușite (despre care tot cei care rămîn la putere scriu că se numesc: ”rebeliuni”, ”răscoale”, ”răzmerițe”, vai de capul lor, *vae victis!*).

Unii vor spune că Ziua Armatei a devenit deja tradițională, prin urmare, nu se mai poate reveni la alt reper istoric contra unei tradiții continuate netulburat de atîția ani (1958-2018).

Dacă analizăm la rece semnificația aceluia eveniment înțelegem că a fost doar un fel de mîngiere pe creștet a tînărului Mihai de către decidenții militari din București probabil spre a fi avansați mai degrabă – pentru că gradele de general, și se mareșal, spre deosebire de cele mai înalte grade militare sociale cum sunt cele de colonel, gradele de general sunt grade politice, adică sunt oamenii regilor și președinților de stat.

Observați cum mitul ultimei brazde, cum învățăm noi prin școlile de la acea vreme, este și rămîne un mit, și acum în anul centenar de la România Mare. Evident că nu a fost ultima brazdă, nici azi nu este ultima brazdă care

trebuia eliberată. Acest fals acoperea brazdele de la răsărit pe care semănau încă bolșevicii khazari ruși imperiali, și se pare că va mai dura un pic, istoria fiind răbdătoare... brazdele de la nord, de la sud, și bineînțeles de la răsărit... Cine știe cunoaște.

Asta e una la mână. Mai jos vom face puțină ordine și în istoria adevărată a dinastiei germano-khazare.

A doua la mână, trebuie observat că e vorba de un rege care a abdicat în urma unor negocieri politice delicate. Se zice că a fost forțat, șantajat cu niște studenți care au demonstrat și erau inchiși, se pare cu amenințarea că vor fi lichidați dacă nu renunță la tron. E posibil să fie și așa. Dar un Rege adevărat moare pe tron, nu dă tronul pentru orice altceva la schimb. Sau pe câmpul de luptă pentru regatul său, nu abdică nici pe câmpul de luptă, nici nu dă un regat pentru o iapă, nici pentru o mireasă cu plecarea definitivă și pensie grasă pe viață de la statul român socialist în lumea liberă. Probabil că se credea că fiind confidențial, primiți prin ofițeri acoperiți ai statului român, primea fără să semneze sau să știe cineva, nu va afla nimeni, nici națiunea, nici presa, nici occidentul, nici orientul. Ei bine, încă mai trăiesc cei care știu, care au executat astfel de ordine, spre cinstea lor și adevărul istoric adevărat.

4. Acum, să fim drepti, după 30 decembrie 1947, nu mai era ziua regelui 25 octombrie și totuși, într-o inerție uimitoare care spune foarte mult, Armata e în continuare umilită și disprețuită de umbra unui rege trădător. Veți spune că exagerez, că nu se cade, că nu e diplomatic și că ar fi o adevărată manipulare josnică.

A venit și decembrie 1989, când armata era cu noi, iar mitul fals continua și, deși România rămâne republică, apare un apendice cancerigen denumit Casa regală cu rang o organizație nonguvernamentală adăpată din bani publici, care are și oameni în uniformă pe acolo din Armată și teatrul continuă cu o sfidare a Constituției de o uimitoare improvizare și zeflema. Mai mult, așa-zișii urmași regali sunt primiți cu onoruri în unități militare a căror Zii a Armatei a rămas aceeași a nașterii lui Mihăiță care își doarme somnul de veci în onoruri la capela mândriei ortodoxiei Curtea de Argeș, în pământul sacru românesc.

În baza aceluiași fals, drept mîngîiere, Armata Română defilează pe sub Arcul de Triumf, deși ultima brazdă de la răsărit și de la alte puncte cardinale ale dacoromânimii - pentru că țara încă se mai învecinează cu români... - înainte de a fi Dacia lui Burebista, ultimile brazde încă mai gem de alte cizme ale altor armate, "vecine și prietene," pare-mi-se... mai nou "aliate"...

Nu este oare un afront ca în an centenar înainte de 100 de ani de la Marea Unire să ne prefacem că suntem întregiți și de atîția ani să defilăm pe sub Arcul de Triumf, când moralmente este interzis? Să însemne că România e deja întregită - Arcul de Triumf este al Armatei eliberatoare a României Mari, - că Armata Română și-a împlinit datoria de a elibera brazdele de pământ de la toate punctele cardinale și are dreptul moral de a trece pe sub Arc, și în anul 100 al Reîntregirii, adică al fantomei ei de acum 100 de ani?

În fond, unii cred că au dreptate când spun că noi suntem deja uniți, numai recunoașterea oficială a celor mari ne-ar mai lipsi... Diplomatic, probabil că asta urmează a se împlini oficial, necesar, cinstit, pașnic și definitiv.

A defila pe sub Arcul de Triumf al României Mari înseamnă că noi am reîntregit România Mare. Doar atunci, și numai atunci, Armata ar va avea mîndria, demnitatea și bucuria de fi fericită că și-a împlinit misiunea de a elibera ultimile brazde de pământ românesc din toate punctele cardinale în care România de azi se învecina și se învecinează cu români. Veți spune că și România Mare se învecina cu români și la vremea aceea trecută de 100 de ani. Așa este. Numai că, evident, acum este și mai mică și se învecinează cu și mai mulți români în toate punctele cardinale ale granițelor patriei...

Am renunțat noi, simbolic, la ultima brazdă, defilînd pe sub Arc și păstrînd ziua de 25 octombrie ca zi a Armatei Române?

Defilăm în onoarea unui rege trădător intrat sub glie cu onoruri, nu înțeleg! De ziua Armatei, de Ziua Națională? Națiunea noastră e deșteaptă!

5. Ce să înțelegem noi, românii, că se împlină cu noi, cu Armata și cu oamenii de rînd?

Din nefericire, mai trebuie să mai scriem despre adevăruri incontestabile care ar putea să ne pună pe gînduri și pe cei contra și pe cei pentru cele în discuție. Să trecem peste bucătăria internă a dinastiei de Hohenzollern-Sigmaringen (cum a ajuns aici, cu ce, ce a făcut și ce nu a făcut, cu bune și rele...).

Ajungem din nou la pruncul Mihăiță... La vremea aceea chiar și tătucul lui - lăsînd la o parte gurile rele despre adevăratul lui tătuc - , se gîndea din timp cum să facă, în așa fel încît, o generație de militari să creadă că Mihăiță numimează că ar fi militar și că pruncușorul gîngăvit urmează un liceu (aproape) militar, așa cum făceau toți prinții caselor regale, însă doar lîngă fusta mămîiții. Rețineți că, în România existau licee militare încă din 1912. Dar în 1932, tătucul, veșnicul călălător de noapte după prostituate, regele Carol al II - lea, a făcut o comisie ca să înființeze o „clasa palatină”, clasă de liceu special, pentru viitorul rege Mihai, pe-atunci un copilăș de 11 ani, împopoțonat cu titlul de „Mare Voievod de Alba Iulia”. Pentru cunosători în dicționar: „VOIEVOD, voievozi, s. m. I. (În Evul Mediu) Titlu purtat de domnii Moldovei și Țării Românești, precum și de conducătorul Transilvaniei (sec. XII -

1541); domn, vodă; p. ext. principe; persoană care avea acest titlu. 2. (Înv.) Comandant de oaste; căpitan. ♦ (În credința ortodoxă creștină) Căpetenie a cetelor de îngeri. 3. Mai-marele unei cetăți, al unui ținut; guvernator; p. ext. boier de rang mare. 4. Căpetenie a unei cete sau a unui sălaș de țigani. [Var.: voivód s. m.] – Din sl. vojevoda. Sursa: DEX '09 (2009).”

Ce făc prinții moștenitori din monarhia, de exemplu, ai Marii Britanii? Stagi de război...duc viață militară și stagi în teatru de operațiuni. El, într-un pavilion...taman din incinta Palatului Regal. Ce viață militară pentru un om pe care națiunea îl are ca reper pentru Ziua Armatei?!

După clasa primară făcută tot ”în particular”, la „clasa palatină” (1932-1940), a avut 14 colegi viitorul monarh.

El era „elev onorific”, deci, nu real, la liceul Mănăstirii Dealu, în toamna anului 1932, apoi i s-au acordat gradele onorifice succesive, mereu superioare celor de o vîrstă cu el din anul respectiv, fără ca omul să vadă măcar liceul!

La 25 octombrie 1937, de ziua sa, (deci și a Armatei...) a fost îmbrăcat în uniforma de elev, pentru poza de grup a dinastiei, după care i s-a citit ordinul ministrului apărării de înălțare la gradul de sublocotenent, așadar la împlinirea vîrstei de 16 ani. Ceilalți elevi, doar la absolvirea liceului militar, apoi și a unei școli militare de ofițeri cum se mai întîmplă și azi, sunt și au fost înălțați în gradul de sublocotenent. La 16 ani puteau fi elevi frunțași sau caporali onorifici după cum se poate constata și azi, grade onorifice în liceu și adevărate în academiile categoriilor de forțe armate.

Prin urmare cam totul a fost la „fără frecvență”, nici măcar la forma de acum de „învățămînt la distanță”!

”Clasa Voevodului Mihai” reprezenta zice-se „țara întregă”. În paranteză fie spus, ar fi spus și voievodul cam ceea ce zice neamțul Klaus Iohannis care făcu și el armata: „*Armata? O pierdere de vreme! În armată începi să coși singur un nasture, să-ți coși o cămașă. Sunt singurele lucruri pe care le-am învățat în cazarmă.*” (Klaus Werner Iohannis, președintele României și acum comandantul suprem al Armatei – cartea autobiografică „Pas cu pas”, autor Klaus Iohannis, editura „Curtea Veche”, 2014;). Un contemporan: „Ce poți spune despre o asemenea afirmație total nefondată a unui CLC-ist (pentru cunoscătorii acest contemporan este chiar de la arma transmisiuni...)...”

În 1940 dau bacalaureatul numai patru liceeni - inși - voievodul Mihai, Mircea Ionnițiu (l-a urmat pe ex regele care a părăsit România în 3.01.1948, în trenul regal, ca un veritabil SPP-ist *avant la letre*), Costache Malaxa (fiul marelui industriașului „sărac” Nicolae Malaxa – de la care Carol primea ”sponsorizări”) și Walter Heltmann (un fiu de sas, profesor din Brașov, retras pe la Tübingen, pe lângă fostul principat de 905 kmp, Hohenzollern-Sigmaringen-domeniul dinastiei celui în cauză). Semnificativ, nu?

În 2017, după decesul Regelui Mihai I al României, mai trăia singurul supraviețuitor al celebrei ”Clasei Palatine” anume Lascăr Zamfirescu... În rest documentația în arhiva istorică e destul de migăloasă... Cine mai știe, cine are timp să mai caute să afle ce a fost și cum a fost?

Legile și regulamentele militare sunt făcute pentru oamenii normali, precum mareșalul Ion Antonescu, cel care conform misterele cotloanelor istoriei dictate de alții poate fi: ori erou patriot, ori criminal de război interzis pe veci. Și totuși este elogiat numai în arhivele militare ale Israelului, însă la noi este radiat din cărțile de istorie, tocmai cel care a participat la cel de-al doilea război balcanic și la cele două războaie mondiale și nu pe funcții minore. Imi pun întrebarea: cum se poate ca Regele Mihai să nu fie și el acuzat cel puțin la fel ca Antonescu pentru aceleași fapte pentru care Antonescu ar fi fost criminal, cînd regele însuși se afla pe o funcție superioară lui Antonescu? Iorga documentase faptul că familia Hohenzollern –Sigmaringen este de origine khazară și cetățenie germană. Să fi acest lucru, adică pentru că Antonescu nu avea rude la Ierusalim? Doar că mareșalul adevărat era ofițer de front și luptate cu adevărat pe cîmpul de luptă, nu la palat cu domnișoare de onoare și... prin alte școli onorifice?

Se sancționa competența sau se promova?

Ion Antonescu (1882-1946), ofițer de carieră, a îndeplinit funcții importante în armată și în statul român, a fost atașat militar la Londra și Paris, comandant al Școlii Superioare de Război, șef al Marelui Stat Major și ministru de război, iar din 4 septembrie 1940 pînă în 23 august 1944 a fost prim-ministru al României și Conducător al Statului. A fost predat rușilor pentru „a scoate totul de la el”, apoi judecat, condamnat la moarte și împușcat de comuniști, iar după el a urmat înlăturarea din armată, condamnarea și arestarea celor mai destoinici ofițeri ai Armatei Române, luptători pe atît pe fronturile din est, cît și pe fronturile din vest. Se cunosc destul de mulți militari victime ale proclamației premature și mincinoase în urma căreia au căzut atîția militari prizonieri la armata sovietică între 23 august și 12 septembrie 1944. Să fie doar o problemă de necunoaștere a funcționării Armatei, doar o problemă de cultură istorică militară? Sunt documente scoase din arhive care arată trădarea unei părți a clasei politice în frunte cu un șef de partid istoric, Iuliu Maniu, prin mituirea sa de către o putere străină. Corupția face ”revoluția” din august 1944...

Antonescu, de la înălțarea sa la gradul de sublocotenent, pînă la la 22 august 1941 cînd e avansat, în timp de război, la gradul de mareșal, a dus o viață militară zbuciumată, care a cimentat o lungă perioadă de experiență de viață, de armată adevărată, de războaie mondiale, de lupte grele și reale pe front, fie la comandă și în statul major,

la operații și la posturi în străinătate de informații militare în diplomația militară chiar în capitala Imperiului Britanic. Această experiență trece de peste 35 de ani per total de carieră militară într-o perioadă istorică unică pentru militarii din generația sa, când însuși statul național unitar român România Mare se făcea în bătălii istorice și o generație întreagă de militari a luptat pentru acest stat.

Regișorul Mihai, fără a absolvi o facultate, fără studii militare, a fost „înălțat” la gradul de mareșal la 8 noiembrie 1941, de ziua... numelui, și decorat de Consiliul de Miniștri cu toate cele trei clase ale Ordinului Mihai Viteazul, fiind singurul deținător în această situație, alături de mareșalul Ion Antonescu, în istoria noastră militară. Compararea la acest nivel nu există, este totalmente improprie. Fără nici un termen de comparație nu există comparație.

Tot acest regișor, în 1989, a semnat declarația de la Budapesta (vă recomand să o recitiți, pentru că a mai apărut ceva asemănător, niște declarații semnate de nume sonore, și chiar de niște primari în Ardeal, de unde se vede că trădarea continuă cu aplomb la lumina zilei), ca un real trădător de țară cu titluri pe care nu le mai deținea, și Armata Română i-a dat onorul în palatul regal așa cum se cuvenea acestui mareșal de la 21 de ani? Azi devii colonel precum prințul Duda sau Radu? Aceeași cale, fără legi și regulamente militare?

Mihai a servit în armată vreodată? Și-a aservit Armata care îl onorează și după moarte cu Ziua lui de naștere ca Zi a Armatei.. Același rege care l-a închis pe un adevărat militar mareșal în dulapul din palatul regal în timp de război, ca pe un servitor beat, spre bucuria Moscovei și perfidului Albion, în schimbul primirii ordinului Victoriei acordat de Stalin și a citorva jucării mecanice de lux pentru oameni mari.

Ceea ce se petrece în vremea noastră e absurd, e sub demnitatea militară a corpului de cadre militare active, în rezervă și în retragere. Se întorc în mormânt eroii, morții noștri din războaie. Mai apare o problemă pentru care morala ne îndeamnă la prudență. Înainte de a se prăpădi, grl. (r) C.A. Ion Șuța, veteran de război, fost prizonier de război în URSS, (care mi-a povestit despre actul de disperare al unuia dintre comandanții săi, pe front, un român neamț loial României, care, la aflarea proclamației lui Mihăiță, s-a sinucis prin împușcare cu pistolul din dotare, având lacrimi în ochi, după actul de trădarea României de către regele ei, la 23 august 1944), mi-a înmînat o scrisoare deschisă către autoritățile statului român, pe care am publicat-o. În acea scrisoare era strigătul său de disperare contra celor care, la acea vreme desființase ”locul de veci” pentru veterani. Și spunea, bătrînul general, în scrisoare am luptat o viață pe front, pe viață și pe moarte, pentru România Mare și voi nici loc de veci nu vreți să-mi acordați după ce noi, veteranii, nu vom mai fi? Mareșalul Antonescu nu are loc de veci, nici un veteran în legislația actuală nu mai are. Și ar trebui să aibă cel puțin atât. Dacă au murit pentru țară, țara nici măcar atât nu poate da fiilor săi, o palmă de pământ întru odihna veșnică, celor care au depus un jurământ militar și au luptat, au îmbrățișat cariera militară, jurînd să nu-și precupețească nici sîngele și nici viața pentru libertatea și independența României.

Singur, Mihăița a primit loc de veci la Mănăstirea Curtea de Argeș, are acest loc de veci cu toate onorurile și titlul de rege și loc în istorie. Corect?

6. Fără supărare, nu pot trece mai departe de cele cîteva cuvinte pentru regaliști, pentru concetățenii noștri scruse de mai mulți concetățeni de-ai noștri, juriști și gazetari care servit sau nu în forțele armate române, iar unii încă doresc să rămînă în umbră:

Mihai, fiul lui Carol al II-lea, fiind minor, nu putea să domnească, aceasta funcție fiind executată de către Regenta instituită după moartea regelui Ferdinand (Buzdugan, patriarhul Cristea și principele Nicolae). Deci atunci nu era rege.

Între 1940-1947, a domnit nelegal și pentru faptul că *nu a fost confirmat de Votul liber al unui Parlament democratic ales și nu a fost Uns cu Mir* de către Patriarhul BOR, care a fost prezent la ceremonia Jurămîntului în 6 Septembrie 1940, doar ca martor. Presa vremii consemnează fără putință de tăgadă cele de mai sus.

Nu mai spun ca anterior tatucul lui Mihăiță, Carol I la 1 august 1919 a renunțat definitiv la tron pentru el și urmașii lui. În wikipedia se consemnează *Carol al II-lea al României* (n. 15 octombrie 1893 – d. 4 aprilie 1953) a fost regele României între 8 iunie 1930 și 6 septembrie 1940. Carol a fost primul născut al viitorului rege Ferdinand I al României și al soției sale, principesa Maria, dobîndind prin naștere titlul de *Principe de Hohenzollern-Sigmaringen* (transformat mai tîrziu de Ferdinand în *Principe al României*). După accederea la tron a părinților săi a devenit *Principele moștenitor Carol al României*. S-a remarcat, în timpul Primului Război Mondial, prin dezertarea din armată și căsătoria ilegală cu Ioana Lambrino, ceea ce a avut drept urmare două renunțări la tron, neacceptate de tatăl său. După dizolvarea acestui mariaj, a făcut o lungă călătorie în jurul lumii, la capătul căreia a cunoscut-o pe principesa Elena a Greciei, cu care s-a căsătorit în martie 1921, cuplul avînd un copil, pe principele Mihai. Carol și-a părăsit familia și a rămas în străinătate în decembrie 1925, renunțînd din nou la tron și trăind în Franța cu Elena Lupescu, sub numele de Carol Caraiman. Mihai a moștenit tronul la moartea regelui Ferdinand, în 1927. Nu comentez datele istorice. În drept, nici atât, întrucît consecințele legale sunt absolute.

Deci, e clar, nici-o urmă de regalitate pentru Mihai și familia sa, care se dă drept moștenitori regali.

Ei sunt doar urmași comuni ca toți urmașii. Dacă ar fi să judecăm mai simplu, ar trebui să înțelegem că regii se schimbă, statul rămîne. Ziua regilor e diferită, statul și națiunea sunt unice. Cine schimbă Statul și Națiunea nu poate schimba Armata. Armata este coloana vertebrală a unei Națiuni, a Statului însuși.

Cam asta e situația reală, în drept. Nici măcar "fostul" (sau "ex regele") nu a fost, nu e conform cu Constituția, cu legile României, nu mai e vorba de nici un rege Mihai în istoria României. Clar?

Prin urmare, ultimul nostru mare rege a fost BUREBISTA, iar ultimul mare domnitor Alexandru Ioan I CUZA, ambii din pămînteni autentici, doborîți prin complot al ... armatei proprii.

DECEBAL este un rege martir zamolsian, care s-a jertfit pentru vatră și neam. Hohenzolernii din familie khazară germană au fost impuși de neromâni, de cozi de topor care sperau că îi vor dirija.

Restul sunt basme, scorneli făcute de minți înfierbintate, de prețioși care se dau cunoscători și iubitori de Coroană.

Revenind la ziua Armatei, în opinia mea, trebuie sărbătorită ZIUA ARMATEI împreună, în aceeași zi de 1 DECEMBRIE, de ZIUA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI.

Singurul și ultimul nostru rege/împărat, care a fost BUREBISTA, a fost asasinat, după unele documente, pe ziua de 5 mai 44, fiind decapitat de regișorii/printșorii complotiștilîngă fîntîna din curtea sfîntei Mănăstiri Cozia, dar statul a rezistat, chiar și împărțit între complotiști, națiunea fiind la rîndul ei împărțită la rîndul ei, pînă cînd alți domnitori au mai adunat-o într-un stat mai mic și cu o națiune mai restrînsă. Ziua asasinării mărîtului rege nu poate fi Ziua Armatei. Nu se știe precis ziua în care Burebista s-a născut și nici cînd a cucerit tronul Daciei. De asemenea, încă se mai fac cercetări privind ziua unificării statului național unitar centralizat dac care cuprindea, pentru prima dată, majoritatea neamurilor strămoșilor noștri.

O soluție de rezervă, dacă nu se admite sărbătoarea simultană a Zilei Armatei, concomitent cu Ziua Națională, și nici vreo dată din viața și lupta marelui rege Burebista, ar putea fi tocmai ziua în care domnitorul pămîntean ALEXANDRU IOAN I CUZA a unificat efectiv Armata Țării Românești cu Armata Țării Moldovei, în Tabăra militară de la Florești- Prahova.

Este cunoscut faptul că încă din primele zile de după alegerea sa ca domn al Principatelor Unite, Alexandru Ioan I Cuza studiază împreună cu cei mai apropiați colaboratori ai săi măsurile concrete pentru unificarea armatei și reorganizarea ei potrivit misiunii și cerințelor cîmpului de luptă de la acea dată. Cuza înainte de a se uni cele două principate a dat un nume care rezistă și azi forțelor armate, proclamînd numele ei de **Armata României**, la cuvîntarea ținută în fața ofițerilor veniți să-l felicite pentru dubla alegere. Cuvîntul *armata* ca atare este identificat de Maria Crisan –*doctor honoris causa* al Academiei DacoRomâne, ca existînd din antichitate vechii Europe, în Iliada lui Homer, 4,306 și în cîntul 23,531 în lucrarea *Mic dicționar homeric- dacoromân*, ediție bilingvă română- engleză, București 2017, p.16-17: armata era formată din cavaleri -hippeis și pedestrași pezos, la acestea se adăugau carele de luptă și falangele, care, era și un corp de armată deosebit și flota). Mai întîi a redislocat unele unități de infanterie din Moldova în Țara Românească și invers. A doua acțiune de importanță uriașă a fost pentru unificarea armatei, cît și pentru instruirea și pregătirea ei de război a fost **constituirea taberei militare de la Florești, prin** înaltul ordin de zi nr. 27 din 14/26 aprilie 1859. „După propunerea inspectorilor generali ai ambelor armii din Moldova și Țara Românească – arăta domnitorul în ordinul respectiv – Noi, pe temeiul articolului 43 din Convenția încheiată la Paris la 7/19 august 1858, ordonăm concentrarea ziselor armate la un singur punct, care va fi între orașele Ploiești și Buzău sau împrejur, unde va exista loc priincios pentru așezarea taberei și manevrare.

Această concentrare se va executa negreșit, pînă la sfîrșitul lunei lui mai viitor, cînd va și urma a fi trupele inspectate și manevrate” (1).

Organizarea și desfășurarea taberei unice la Florești a fost, fără îndoială, cea mai importantă acțiune întreprinsă de domnitorul Cuza realizarea armatei unificate a noului stat național român modern.

Sub comanda directă a domnitorului au fost concentrate, în tabăra de la Florești, următoarele trupe: din Muntenia – Regimentul 1 infanterie (cu două batalioane), Regimentul 3 infanterie (cu două batalioane), Regimentul de cavalerie și șapte escadroane de dorobanți, două batalioane de grăniceri, două baterii de artilerie cu cîte șase tunuri (în total 12 guri de foc); din Moldova -Regimentul de muschetari (cu două batalioane), Regimentul de vînători (cu trei batalioane), divizionul de lăncieri, bateria călăreață și bateria pedestră, ambele totalizînd 14 guri de foc. Aceste trupe totalizau: 10 batalioane de infanterie linie, fiecare cu un efectiv de 750 de militari; șase escadroane de lăncieri (călăreți) – cu cîte 170 de oameni; șapte escadroane de dorobanți – cu cîte 180 de oameni; un batalion de grăniceri cu 800 de oameni; patru baterii de artilerie, cu 250 de artileriști; 84 de elevi ai Școlii militare și ai Școlii de medicină și farmacie. Aceste trupe însumau un efectiv de aproximativ 11 000 de oameni, iar adăugînd personalul unor detașamente de lucru și formațiuni se ajungea la un total de aproximativ 12 000 de oameni și 26 de guri de foc (9).

Atunci s-a dat o nouă numerotare unităților noii Armate Române astfelcă regimentele de infanterie din Moldova au fost numerotate în continuare după cele din Muntenia. Regimentul de muschetari a primit denumirea de regimentul al 4-lea, iar cel de vînători a devenit regimentul al 5-lea de linie. Terenul ales era situat între terasa Prahovei și rîul Prahova, mai precis pe malul stîng al rîului Prahova în dreptul localităților Băicoi și Florești Prahova.

Manevrele generale de la 23 august/4 septembrie 1859 s-au încheiat cu defilarea tuturor unităților participante în fața domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Activitatea în tabără s-aîncheiat la 1/13 septembrie 1859.

Aprecieri personale asupra rostului taberei militare de la Florești au fost exprimate de Cuza în ordinul de zi, dat la 30 august/11 septembrie 1859, în care se spunea : „*Ostași români. Cît am fost între voi în tabăra de la Florești, ne-am încredințat de spiritul de disciplină și de simțirea onorului militar ce vă însuflă. Prin asemenea virtuți, o armie se face tare, respectată și folositoare țării. Ostașul bun e acela care știe a-și îndeplini îndatoririle cu hotărîre nestrămutată, acela care susține cu tărie onorul steagului său, acela care, credincios jurămîntului său către guvern, își dă viața cu mulțămire ordinului legal și apărării patriei sale.*

Aceste nobile virtuți le-am găsit în voi, ostași români din ambele prințipate, și pentru ca să vă dau o însemnătoare dovadă de stimă, am hotărît a vă apropia încă mai mult de persoana Noastră, luînd asupra-ne comanda superioară a întregii oștiri române. De astăzi voi veți privi în persoana Noastră nu numai pe vechiul vostru tovarăș, de arme, nu numai pe Domnitorul țării, ci chiar pe șeful vostru militar, din parte-ne, găsim de mulțămire a vă declara deplina încredere ce avem că în orice întîmplare veți fi vrednici de stima Noastră, vrednici de recunoștința Țării, vrednici de deviza armiei române: Onor și Patrie”

Pe baza experienței acumulate în tabăra de la Florești s-a elaborat legea de unificare a instrucției. (pentru detalii a se vedea articolul col (r) Marian Dulă pe Internet despre Tabăra de la Florești).

Așadar, judecați și dvs.care poate fi datele alternative în care să sărbătorim ZIUA ARMATEI.

Aș opta pentru o zi din septembrie după încheierea procesului de unificare și manevrelle de la Florești.

Datoria noastră, ca și a Armatei Române este aceea de a reface Dacia lui Burebista, acolo, în spiritual, unde se poate reuni o națiune - matcă a Europei, ca a noastră, în condițiile de azi și de mîine.

Armata va defila în triumf pe sub Arcul de triumf numai atunci cînd Națiunea va fi reîntregită.

Pînă atunci, nu are dreptul moral să treacă pe sub acel Arc peste Timp.

Altfel, semnalul ar fi că am renunțat la reîntregirea națiunii, de ziua unui ”rege” trădător și imatur, incompetent și care nu a fost rege după toate normele vremii.

De aceea, repet, cea mai bună zi a Armatei la români trebuie să fie una și aceeași cu Ziua națională...

Deși, nici atunci, nu înțeleg cum de nu a trimis Armata vremii măcar un batalion la nord de Tisa, de unde moroșenii cu credențiale votate si semnate au venit la Alba Iulia ca și cei de dincolo de Nistru, din Transnistria etc...

Așadar:

SIMBOLISTICAISTORICĂ: 1 DECEMBRIE – ZIUA NAȚIONALĂ și ZIUA ARMATEI ROMÂNE.

SIMBOLISTICA PRAGMATICĂ este 11 septembrie ZIUA ARMATEI ROMÂNE

Inchei cu salutul eminescian: *Trăiască Nația Română!* Și răspunsul: *Sus cu Dînsa!*...

DACIA VA RENAȘTE ÎN ROMÂNIA PRIN ADEVĂR, DREPTATE, MUNCĂ ȘI CREDINȚĂ!

Geo Stroe, București, 17 octombrie 2 018 d.Chr. (după Christos),

*17 octombrie 12 018 d. Zm. (după Zamolse),
17 octombrie 35 018 d.Th. (după Thoth).*